

**Disputatio inauguralis medica De febre tertiana simplici / quam ... sub
praesidio ... Frid. Christiani Wincleri ... publico ... examini subjicit Sylv.
Samuel Anhorn.**

Contributors

Winckler, Fridericus Christianus
Anhorn, Sylvester Samuel
Universität Heidelberg.

Publication/Creation

Heidelbergae : Literis Samuelis Ammonii, Anno M DC LXXIX. [1679]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/sqd8n8th>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISPUTATIO INAUGURALIS MEDICA
DE
FEBRE TERTIANA
SIMPLICI.

QUAM
AUTHORITATE ET CONSENSU
GRATIOSISSIMÆ FACULTATIS MEDICÆ,
IN ANTIQUISSIMA ELECTORALI HEIDELBER-
GENSI UNIVERSITATE,

SUB PRÆSIDIO

Viri Nobilissimi, Excellentissimi, Experientissimi,

DN. FRID. CHRISTIANI
WINCLERI, M.D.

SERENISSIMI ELECTORIS PALATINI,
ARCHIATRI, IN CELEBERRIMA HAC ACADEMIA

P.P. & FACULTATIS p. t. DECANI

Mœcenatis, Præceptoris, ac Studiorum Suorum
Promotoris, omni observantiæ cultu suspiciendi,

Pro

*Summis in Medicina Honoribus, Privilegiis &
insignibus DOCTORALIBUS, ritè & legitime
consequendis,*

Publico Eruditorum Examine subjicit,

SYLV. SAMUEL ANHORN,

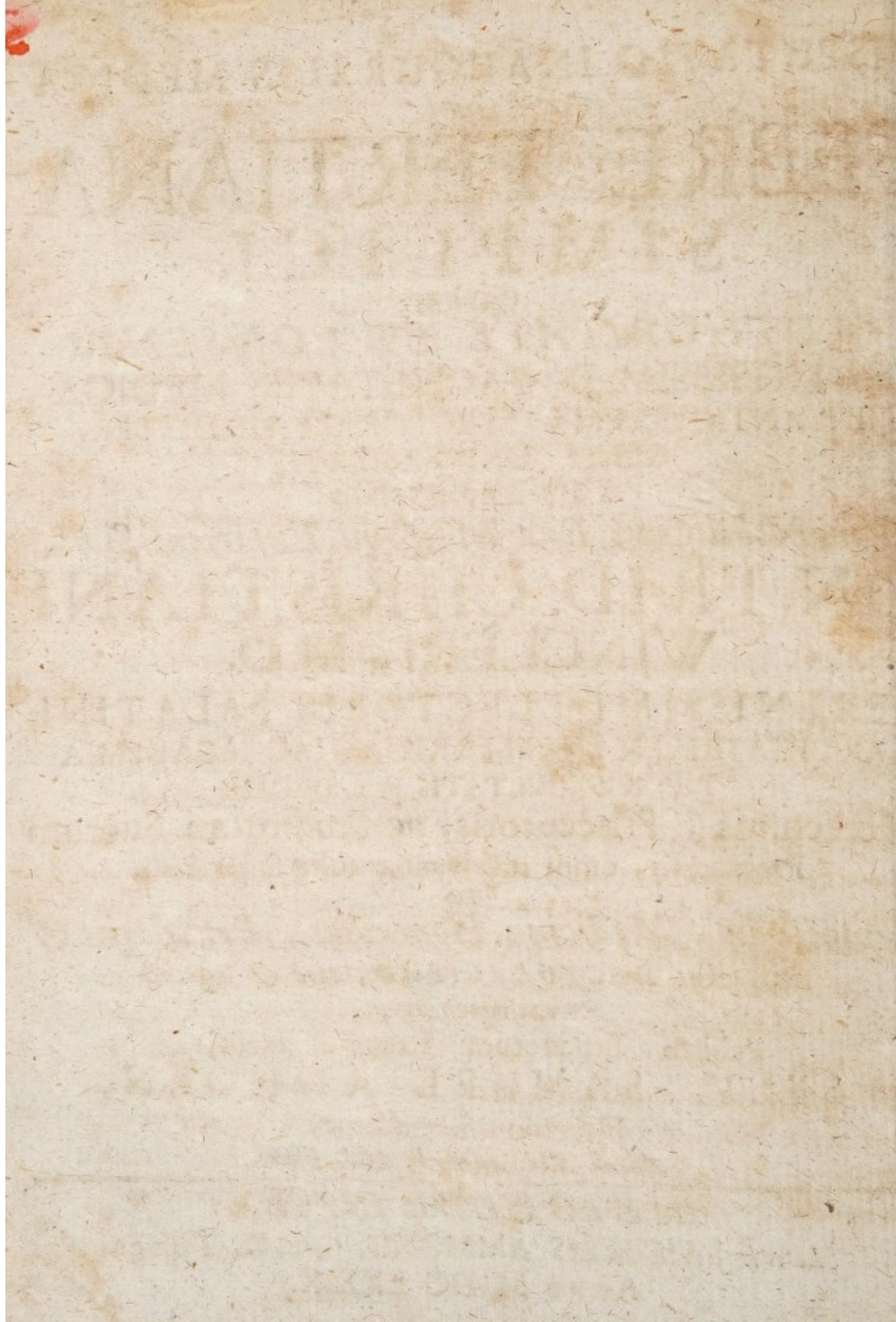
Helvetio - Sangallensis.

Ad d. XII. Maji. h. & l. solitis.

HEIDELBERGÆ,

Literis SAMUELIS AMMONII, ACAD. Typogr.

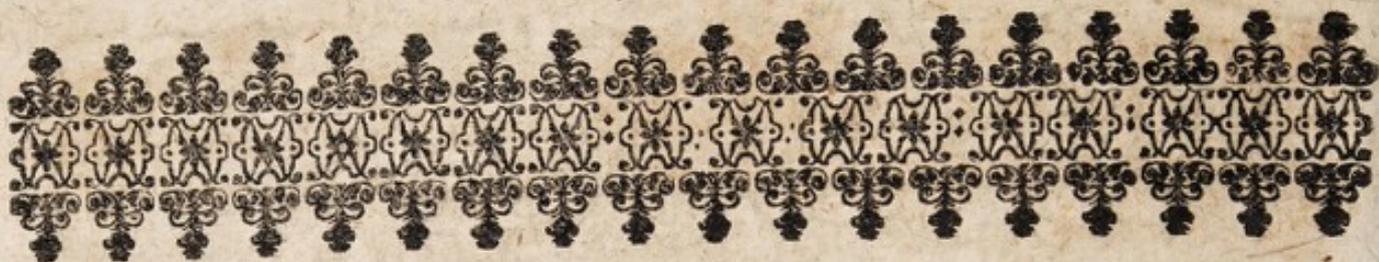
ANNO M DC LXXIX.

C A S U S.

AUvenis Viginti & aliquot annorum, tempera-
 menti bilioso-sanguinei, vigilis, curis & intensis
 meditationibus deditus, in regione montosa habi-
 tans, aestate fervente conqueri cepit de nausea, &
 vomitu bilis; debilitate omnium membrorum; Tensi-
 one hypochondriorū, dolore capitis gravativo & pūl-
 sante, catarrhis, hemorrhagiā narium; alternis postmodum diebus sub-
 secutus est rigor, qui ad biberium extendebatur, & primò lumbos & spi-
 nam dorsi, dein mentum manus, pedes, frigore mox graviore, mox
 leviore, tandemque totum corpus equaliter occupabat. Excipiebat
 rigorem quatuor circiter horarum calor, acris, mordax, cum do-
 lore capitis punctorio, siti ingente; respiratione difficili, lingue
 siccitate, anxietate circa præcordia, & (in progressu) etiam delirius,
 vigiliis & lipothymiā molestus: Pulsus incipiente rigore erat fre-
 quentior, sed debilior, ut tactum sæpius effugerit, ubi autem re-
 mittebat rigor, redire videbatur velox & magnus: Urina in æstæ
 febrili reddita clara, coloris citrini, aliquando etiam flammei, si-
 ne sedimento: die intermissionis vero, turbida reddebatur, &
 ochræ tincturam referebat. Alvus in declinatione erat libera, fe-
 ces fœtida, nigricantes. Solvebantur Paroxysmi sudoribus copiosis,
 fœtidis; Morbi circuitus Viginti & uno Paroxysmis, qui conti-
 nuò fermè anticipârunt, bis aut ter in declinatione postposuerunt,
 finiebatur: Ubi tandem bonis remediis affectus omninò debellatus,
 evanuit, & revalescentem, pristinae sanitati Trophæum, reliquit.

Σ Υ Ν Θ Ε Ω

§. 1.

SI casum hunc ritè perpendemus, inveniemus ægrum nostrum laborâsse *Febre Tertianâ Simplicî*; Paroxysmus enim febrilis, consuetis symptomatibus comitatus, tertiâ quâvis die ægrotum affligebat.

§. 2. Unde verò & quomodo hæc febris fuerit genita non ita cuivis facilè est exponere: tot enim magnorum Medicorum de hac febre sunt opiniones; tam plausibiles rationes, quibus quisque suam tuetur sententiam; tam variæ ab Anatomicis accuratioribus inventæ causæ, ut vix scirem, in quam sententiam lubentius descenderem, nisi casus præsens mihi esset satis notus; ita ut dubitare hoc passu ferè nequeam.

§. 3. Constat enim quòd præsens ægrotus ad hunc morbum prædispositus fuerit temperamento; Cùm enim sanguis per se abundaverit partibus Salino-Sulphureis; accedente eâ ætate, regione, & parte anni, cum vitiosa diætâ, humores peccantes facilè copiosius generari & primo prodromos febris, deinde morbum ipsum, producere poterant.

§. 4. Cùm enim bilem in hujus ægroti temperamento prædominium habuisse constet, & bilis hæc ex mente Willisii, sit nitro-sulphurea pars sanguinis, sive, ut mavult Sylvius, Sallixivus oleosus. &c. & ætas juvenilis, regiomon-tosa, æstas, vigiliæ, intensæ meditationes & vinum illic hau-

stum,

stum, talem sanguinem accumulârint, auxerint, exaltârint; fructus verò crudi copiosius & diutiùs, quàm par erat assumti, cruditatibus, & pituitæ in sanguine causam dederint; credo lubens, ita œconomiam naturalem corporis variè conturbatam fuisse, & motum inordinatum sanguinis, nimiamque effervescentiam ejus inde successisse.

§. 5. Vix enim possibile est, quin hoc rerum statu, corporis dispositio naturalis pervertatur, & œconomia ejus variè turbetur;

§. 6. Crudi enim fructus in stomachum nimis copiosè & per multum tempus assumti, (si statim succedant, intensæ meditationes, & curæ,) non facilè satis concoquuntur, quin crudum reddunt chylum, fermentum stomachi debilitant, & ita parentes fiunt putredinis & pituitæ.

§. 7. Quia verò hi vitiosi humores non omnes excluduntur ex ventriculo per viam ordinariam: sed partim adhærent parietibus ventriculi, ejusque orificio nervoso, suscitatur inde *nausea*, &

§. 8. *Vomitus*; quia natura tentat expellere onus molestum, atque adeò per motum hunc convulsivum stomachi humores noxios excludit; id quod eò faciliùs accidere potest in hoc ægro, cum bilis etiam stagnet in ejus ventriculo, quæ stimulo, onere & ingrato sapore, vomitum haud parùm accelerat.

§. 9. Cum verò vitiosi humores prædicti, non omnes vomitu ejiciantur: sed partim ad intestina cum chylo deferantur; particulares obstructions (de quibus postea) pariunt: cum massa sanguinea mixti, circulationem sanguinis seigniore reddunt, & *debilitatem omnium membrorum*, ex depravatâ nutritione; sive lassitudinem, onere molesti, & ad spirituum generationem inepti, causantur.

§. 10. Ex prædictâ materia morbifica derivamus etiam

Tensionem hypochondriorum; cùm enim in illis partibus stagnare incipiat, & sæpius putrescat; fermentatio, & ex hac dolor tensivus hypochondriorum, ortum trahere poterit.

§. 11. Cùmque hæc materia circulatione sanguinis etiam in regionem supremam fuerit elevata, copiâ luâ, *gravativum*; & vellicatione membranarum cerebri, *pulsantem dolorem capitis* excitavit. Id quod ex observationibus Anatomicis, eorum, qui febribus extincti & prius hoc malo afflicti fuerunt, satis patet; quod nec ipse Sylvius diffitetur, in praxi sua; ubi & hanc causam addit, quòd cùm anfractuosa cerebri fissuræ, circa regionem temporum adsint, per quas grandes ferantur arteriæ, sanguine hoc æstuante refertissimæ; ibi quoque necessariò major pulsatio & dolor sentiri debeat.

§. 12. Hanc quoque materiam depluentem, catarrhos suscitavisse, quisque facilè colligere potest: humores enim acres, in cerebro congesti per nares & palatum haud rarò expurgantur; quod experientia & observationes Anatomicæ clarissimè testantur.

§. 13. Quoniam verò sanguis impurus & acris copiosè in arteriis capitis collectus est, illisque in locis ebullit, mirum nemini videbitur, si dicemus, ab ipso arteriolarum hæmorrhoidalium nasi oscula fuisse aperta, atque ita guttatim more consueto, effluxisse sanguinem, quæ fuit ipsa *hamorrhagia narium*, febrem ægroti nostri antecedens.

§. 14. Successit postmodum paroxysmus febrilis; cùm enim, ut antea diximus, humores pituitosi, in variis infimi ventris partibus, obstructions produxerint, humores ibi stagnantes facile putrescere poterant. obstructæ vero videntur in hoc subjecto fuisse, non saltem venæ mesaraicæ vel lacteæ aliquot, vel etiam soli ductus laterales pancreatis; sed etiam multi ductus bilarii hepatici; unde sanguis putredinali fermento infectus per venas ad cor refluens, spiritum vitalem obtundit,

obtundit, & sanguini aliqualem coagulationem inducit. Ubi spiritus vitalis quasi suppressus, revocans ad bellum spiritus, fibras membranarum & imprimis panniculi carnosus & venarum contrahit; & crassiores humores illuc delatos sensim debellare, exturbare, vel attenuare quærit. Unde potissimum subsecutus est *rigor*, qui ad *bihorium extendebatur*; quia materia morbifica satis copiosa & crassa aderat.

§. 15. *Rigor primò lumbos & spinam dorsi occupat.* (ex mente Sylv.) quia in tenui intestino humorum fit confluxus. *Mentum, manus & pedes, tandem corpus totum rigor modò levior, modò gravior occupat*; quia spiritus vitalis in illis partibus quasi opprimitur & retrahitur, atque adeò circulatio sanguinis retardatur.

§. 15. *Excipiebat rigorem, quatuor circiter horarum calor, acris & mordax*; quia tandem spiritus vitalis, viscosos humores expandebat; unde bilis, dominium ex mente Sylvii, recuperabat, sanguinis rarefactionem & expansionem adjuvabat, atque adeò calorem & ardorem in corde primùm, deinde & toto corpore, successivè causabatur;

§. 17. *Acris & mordax est hic calor, quoquo versum extensus*; quia prædicta materia vitiosa acris, à compedibus liberata, partes maximè sensibiles mordet, & rodit.

§. 18. Quæ ipsa materia morbifica in capite & imprimis in meningibus cerebri, extensa, *capitis doloris punctorii causa est*; ut videre licet ex Anatom. Pract. Clarissimi Boneti lib. 4. sect. 1. observat. 1. ubi ex pluribus casibus causa doloris capitis per anatomen cadaverum, revelatur.

§. 19. Hinc etiam succedit *sitis ingens*; quia prædicta bilis corrupta stagnat & effervescent in stomacho & pulmonibus: unde necessario exsiccatio salivæ, & sitis sequitur.

§. 20. Succedit *respiratio difficilis*; quia eadem materia ferè replet pulmones, atque adeò accendit, vellicat & respirationem sufficientem impedit. Neque enim tantam copiam frigidi aëris pulmones ita infarcti, haurire possunt, quæ æstui temperando sat esset; neque tot calidos & putridos fulgines inde natos satis copiosè excludere queunt; ut constat ex *Observat. Anatom. Harvæi de mot. cord. cap. 16.*

§. 21. Inde etiam facilè deducitur, *lingua siccitas*; cum halitus biliosi in fauces assurgentes, ipsam linguam necessariò exarescere faciant.

§. 22. Eadem etiam causa est *anxietatis circa præcordia*, cum ibi bilis, ut dictum, etiam effervescat, & angustiam præcordiorum facilè excitet.

§. 23. Sequuntur postea etiam *deliria*; quia spiritus quasi accenduntur & inordinatè moventur; unde mens illis quasi turbata, species intelligibiles falsè concipit, atque ægrotum in deliria, ad tempus præcipitem agit.

§. 24. *Vigilias*, ex eadem nimia phlogosi spirituum & sanguinis, & ipsius quoque cerebri exsiccatione, commodè satis deducimus; spiritus enim quiescere nescii, continuis cogitationibus ægrotum somno privant. Id quod clarè satis videre licet in illis qui phrenitide extinguuntur, ut Willis de morbis cerebri fusius demonstrat.

§. 25. *Lipothymia*, quæ succedit, poterat partim ob exhaustos & avolantes spiritus, ob ingratum sensum bilis putridæ in corde, vel ob nimiam copiam materiæ morbificæ illic adhuc hærentem, affligere. Sic enim *Harvæus l. c.* in tertianæ febris principio morbifica causa cor petens, circa cor & pulmones, quando moratur, anhelosos, suspiriosos & ignavos facit; quia principium aggravatur vitale, & sanguis in pulmones inpingitur, incrassatur, non transit. Hoc Ego ex dissectione illorum qui in principio accessionis mortui sunt, expertus loquor.

§. 26. *Pulsus* incipiente rigore erat *frequentior* sed *debilior*, ut tactum sæpius effugerit; quia spiritus vitalis, ut dictum, pugnam cum materia morbifica subibat, etiam si adhuc quasi suppressus erat; & proinde, quod unâ vice non licebat, frequenter repetito pulsu efficiebat: nisi enim frequens sequeretur pulsus, suffocaretur procul dubio ægrotus, circulatione sanguinis impeditâ, ut patet ex jam *c. observ. Harvæi*.

§. 27. *Tactum sæpius super fugit pulsus*, tum ob frequentiam æqualem, tum ob massæ sanguineæ segniorem motum, atque adeò debiliorem ictum.

§. 28. Remittente verò rigore redit pulsus *magnus ac velox*; quia sanguis ob bilis & spiritus vitalis dominium in corde rarefactus, amplius requirit spatium & acrimonia cor ad velociorem pulsum invitat.

§. 29. *Urina* in calore febrili reddita *clara*, coloris *citrini* aliquando & *flammei*, sine sedimento; die intermissionis verò turbida reddebatur, & ochræ tincturam referebat; quia, ut Willis inquit, in Tertianâ intermittente urinæ malæ sunt, dum bene est ægro: & è contra. dum enim febris intermittit, urina colore rubicundo saturatur, & frigori exposita crassescit, ac sedimentum instar boli Armenæ deponit: In medio autem paroxysmo, dum calor & æstus maximè vigent, urina laudabilis est; ratio hæc dari poterit, quòd in ipso æstu febrili saltem excernatur potus assumptus & morbificæ materiæ pars magis subtilis & aquosa. partes verò crassiores sepositis prius tenuioribus per urinam & sudorem, sequantur postea & exturbentur, partim in urina illa crassiore, partim in fecibus alvi.

§. 30. Hinc enim *alvus* in declinatione sive discessu paroxysmi erat *libera*, & *faces nigricantes & fœtida* excludabantur; quia combusti quasi humores peccantes sequestrati à massa sanguinea, per victores spiritus animales excludun-

tur; natura enim per cloacam communem eructare quærit o-
nus, & stimulo & odore molestum.

§ 31. Solvebantur quoque prius paroxyfmi *sudoribus*
copiosis & fœtidis; quia spiritus & sanguis superato jam
hoste, ad quietem se composituri, subtiliores partes materiæ
morbificæ & potûs assumti ad peripheriam devehunt, & de-
in per poros corporis excludunt.

§. 32. Cùm itaque insignis copia materiæ morbificæ
dicto paroxyfmo fuerit separata & exclusa; cessavit sanguinis
ebullitio, dum spiritus & ipsa massa sanguinea ab onere levati
quasi requiem capiunt, & ad motum ordinarium redeunt,
unde secuta *ἀπυρεξία* five *dies intermissionis*; quâ hoc subje-
ctum febrem nullam sensit.

§ 33. Cùm verò fermentum & pars materiæ morbifi-
cæ in priori paroxyfmo fuerint relictæ; (uno enim paroxyfmo
non referantur omnes obstructions, nec tota materia morbi-
fica cordi affunditur, sequestratur, expellitur) succrescit no-
va materia morbifica, quæ à fermento febrili eodem modo
corrumpitur; unde *tertiâ die iterum succedit paroxyfmus d. m.*

§ 34. Quòd verò tertia & non quarta die paroxyfmus fiat
in hoc subiecto, id potissimùm evenire creditur ex proprieta-
te humorum peccantium; quòd nempe bilis cum pituita non
nimium viscidâ mixta, obstructions generaverit & computruerit;
si enim viscidior fuisset humor pituitosus vel bilis ipsa ma-
gis crassa, & succo acido copiosè commixta fuisset, ex mente
plurium Authorum succedere facilè potuisset febris quartana;
licet, ut verum fatear, nec hæc ratio, nec alia hæctenus mi-
hi suffecerint, & ignorare mihi videar, unde hæc lex sit na-
turæ, ut singulis alternis diebus hæc febris redeat, occultis
enim causis id potissimùm tribuo.

§ 35. *Continuò ferriè anticipârunt hi paroxyfmi*; quia ma-
teria subiecta febrilis crassior & viscosior erat, unde vasa
citius

citius obturare, & sanguini meatum liberum prohibere potuit, ut sic spiritus vitalis ante consuetum terminum obstacula amolire fuerit coactus.

§. 36. *In declinatione postposuerunt*, propter materiæ imminutionem & attenuationem, quâ vasa liberius prætergressa, lateribus eorum non tantâ copiâ adhæsit; itaque sanguini faciliorem transitum concessit, nec tam citò ut prius obstructions parere potis erat.

§. 37. Videbatur hæc febris primò exquisitè tertiana, quæ ut plurimum quarto, vel ad summum septimo paroxysmo terminatur: extensa tamen postea est usq; in vigesimum primum paroxysmū ob vitium diætæ, & ob materiæ morbificæ copiâ & lentorem sive crassitiem; non tamen tanta aderat copia nec tot ac tales obstructions in variis locis, ut Tertiana duplex inde nasci potuerit. Uti de Nobili Scoto post mortem aperto refert Olaus Borrichius. observat. 91. in act. Thom. Bartholin. ann. 1671. cit. Clar. Bonet. in anat. pract. l. 4. f. 1. obs. 27. §. 4. neq; tanto lentore, ut quartana vel quintana inde oriri potuisset.

§. 38. *Quoad Prognosin*: hanc febrem in hoc subiecto minus periculosam esse judicamus, quia ejus ætati, temperamento, & parti anni convenit, juxta Hippocr. *f. 2. aphor. 34.* ἐν ἡσὶ νέσοισιν ἡσσον κινδυνεύουσιν οἷσιν ἂν ὀικεῖν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἡλικίας, καὶ τῆς ἐξί, καὶ τῆς ὥρης ἢ νέου ἢ μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἂν μὴ ὀικεῖν κατὰ τῶν τετέων. hinc Scholtzius in *aphorism. Med. sect. 7. §. 565.* ex intermittentibus brevissima quidem & mitissima est tertiana: imò absque periculo patientis terminatur; ut patet ex *l. c. §. 562.*

§. 39. Bonum itidem signum est, quòd paroxysmus non ultra horas sex extendatur: facilè enim tot horis interpositis natura vires recolligere potest, quò facilius novo morbi insultui resistat, eumque superet.

§. 40. Bonum quoque signum est hæmorrhagia nari-

um (quæ juxta *Scholtzii aph. med. sect. 7. §. 600.* alvi fluxum secuturum indicat) quia materia morbifica ex regione tam nobili evacuata, inflammationem vel alios morbos parere non potest & capitis dolorem talit.

§. 41. Interim quia Diatâ pravâ usus fuit ægrotus, morbum periculosiorem & longiorem prædicere licet, juxta *aph. Hippocr. l. 1. aph. 18.* inprimis cum sæpe in ipsa accessione, febris crudos fructus assumerit: contra *aph. Hippocr. l. 1. aph. 11.* ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποσέλλεσθαι χρῆ, τὸ πρῶσιθῆναι γὰρ πλάπλει, καὶ ἄκόσα κατὰ περιόδου Παροξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποσέλλεσθαι χρῆ. videatur & *aph. 19. ejusdem sect.* τοῖσιν ἐν τῆσι περιοδοῖσι παροξυσμοῖσιν μηδὲν δίδονα, &c. & hæc de Prognosi.

§. 42. Pergimus jam ad ipsam curationem; Cum itaque natura ipsa inclinet ad vomitum bilis, & cruditates adhuc in stomacho hæreant & augeantur, & cum chylo quotidie misceantur, & novas obstructions parere, vel putredinem concipere possint: præprimis conveniens videtur in hoc subjecto primò exhibere *Vomitorium*; idque eò facilius, quia huic constitutioni, tempore æstivo, maximè convenire, experientia loquitur. Cum igitur natura hanc sibi viam commodissimam quæsierit, erit omnino imitanda, secundum *Hippocr. effatum. sect. 1. aph 21.* ὁ δεῖ ἀγειν ὅκκα ἀν μάλιστα ῥέπη, ταύτη ἀγειν, Ἀπὸ τῶν συμφεροντων χωρίων; & *sect. 2. aph. 29.* *Hinclaud. Scholtzii aph. med. quoque sect. 7. §. 672.* ex Ætio inquit, Vomitus à cibo adeò excellit, ut multos noverim, hoc uno præsidio exactè sanatos, item §. 668. & 669. videri poterunt.

§. 43. Convenit verò vomitus manè jejuno stomacho, exhibito convenienti Emetico. ex gr.

℞ Sal. Vitriol. Emet. gr. xvij.

gumm. gutt. gr. ii j.

aq. centaur. min. ℥ j.

M. f. potio. pro una dosi.

Vel si fortius velis,

℞ Tart. Emet. Mynsicht. gr. iij.

aq. cent. min. ℥j.

M. d. pro una dosi.

Ubi vomitus primus successerit, conveniet haustus cerevisiæ calidæ, cum butyro recenti, ut eò melius eluatur bilis & cruditates vomitu vel etiam alvi dejectione excludantur.

§. 44. Cessante operatione Vomitorii, ægrotus ritè quiescat, per horam unam vel alteram, observans diætam huc spectantem, circa finem disput. subjungendam. Nec incon- veniens erit, duabus ante prandium horis, exhibere pulv. seq. in potione subjuncta.

℞ Oc. 69. contus. ℥j.

Tart. Vitriolat. ℥ß.

M. f. pulv. pro una dosi.

℞ Aq. Tarax.

endiv.

decoct. Tamarind.

tinctur. ros. aa. ℥j.

M. f. potio. S. Ein Träncklein zu dem Pulver.

& hæc quidem die intermissionis.

§. 45. Cùm verò paroxysmus timetur, abstinere con- veniet, ab omni cibo, & imprimis à crudis, quibus hic de- lectatur ægrotus. Nec somno facilè indulgebit brevi ante paroxysmum; quia plerumque paroxysmus gravior succedit, & materia peccans copiosius in suprema regione colligitur.

§. 46. Nec alvus sic adstricta, quin potius leni clystere ex emollientibus & refrigerantibus, si necesse est juvetur; ex. gr.

℞ Herb. IV. emoll. aa. mj.

fl. sambuc. pij.

coq. in f. q. aq. comm.

in colat. ℥x. dissolv.

Elect. lenitiv. ℥ss.
 ol. chamomill. ℥j.

M. f. Enema. duabus ante paroxysmum horis in-
 jiciendum.

Sollicitari etiam potest suppositoriis officinalibus alvus.

§. 47. Abstineat quoq; à Venere: quicumq; enim febre correpti, in principio inprimis febrium, Venereo actui indulgent, graviùs & longiùs affliguntur à febre. Id quod etiam accidit illis, qui affectibus animi nimiùm efferuntur vel supprimuntur; graviora enim (humoribus & spiritibus diversimodè motis) in paroxysmo sequantur symptomata, necesse est.

§. 48. *Ante principium paroxysmi*, nihil quidem magis quàm quies quæritur: Sed urgentiora symptomata, & imminens suffocationis periculum, cauti Medici auxilium postulant. Quale verò illud?

§. 49. Exhiberi posset medicamentum aperiens, incidens, attenuans, & ut vocant, Cordiale, quo obstructio melius expediatur, spiritus suppressus quasi resuscitetur, circulatio sanguinis promoveatur, & cor à materia morbifica cò citiùs liberetur, quod fieri posset seq. m.

℞ Spir. Sal. Armen. ℥ss.

aq. è typh. cerv. ℥ss.

§. 50. Aquæ è Typh. Cervi descriptio hæc est:

℞ Typh. Cerv. rec. incis. ℥vj.

rasur. ungu. Alc. ℥j.

visc. quern.

column. aa. ℥i ss.

macerentur in succo citri crud. q. s. per quatr. id.

l. a. adde

flor. primul. ver.

anth.

lil. convall.

beton. aa. ℥℞.

vin. Malvatic. q. s.

macerentur iterum l. a. per triduum, inde l. a. destill. ex vas. vitr. & serv. S. ut supra.

§. 51. Ab omni alio potu & cibo abstineat æger in rigore, nec haustulus ipsi concedatur priusquam rigor ipsum omninò deseruerit, & non minùs nasus, quàm totum corpus reliquum, incaluerit.

§. 52. Interim si lipothymia tunc accederet, prædicta potio vel similis repeti poterit, ex. gr. sequens, quo magno cum successu usus est æger.

℞ Aq. menth.

fenic. aa. ℥ij.

vit. Math. ℥iij.

Syrup. Myrr. ℥j.

M. f. potus. S. **Kräftigung in dem Frost zu nehmen.**

§. 53. Naribus nodulus ex speciebus cordialibus in aqua Carfunculi vel aquâ miraculosâ Danicâ madefactus, sæpius admoveatur. Pulsibus & cordi etiam epithematibus ex iisdem prospici posset.

§. 54. Nec inconueniens erit frictio corporis cum linteis calefactis: inprimis verò illæ partes, in quibus rigor maximè sentitur, linteis calidis foveri possunt.

§. 55. Hic & commodè in usum traheretur lapis ille, Pumici quodammodo similis, qui ex Anglia ad nos devehitur, & stupendos effectus in sphacelo, hydrope, lipothymiis, difficili partu, & multis aliis affectibus, edidit; ut in duobus tractat. De hoc lapide, (*Warmenstein*) fusius docetur à Viris Celeberrimis, & generis splendore conspicuis: Congelationes enim sanguinis impedit, motum ejus promovet, & spiritus ipsos, quasi exaltat, &c.

§. 56. Poterit quoque corpus aptis tegumentis satis bene

bene muniri; his enim deficientibus, ægri se calefieri posse, vix credunt; Sed hæc in rigore.

§. 57. Ubi verò is cessat, & æstus insignis ingruit, hæc erunt removenda, & corpus levioribus saltem tegendum.

§. 58. Maximè etiam tunc attendenda videtur *lipothymia*, quæ vel præcavenda, vel abigenda, seq. potiunculâ, quam Medicus laudatissimus huic ægroto præscripsit, & seq. modo composita fuit.

℞ Aq. borrag.
 bugloss. aa. ℥iij.
 cinamom. ʒj.
 confect. hyacinth. ʒj.
 Syrup. papav. errat. ℥j.
 Spir. Sal. dulc. g. x. M.

Hæc mixtura sitim & æstum febrilem modicè temperavit, spiritus vegetos reddidit, & appetitum postea promovit.

§. 59. Poterunt hic, & epithemata pulsuum & cordi, commodè usurpari, de quibus antea.

§. 60. Anxietati circa præcordia & respirationi difficili, opposita fuit etiam modò præscripta potio: Nec inconueniens erat sequens.

℞ Aq. cord. frig: Saxon.
 cord. è typh. supr. descript. aa. ℥ij.
 Margarit. contus. ʒj.
 laud. opiat. opt. ppt. gr. ij.

M. f. potio. Dos. pro ratione necessitatis & lipothymix frequentia iterata, cochlearia duo, vel ad summum tria.

§. 61. Calor acris & mordax & linguæ siccitas, sublata fuit seq.

℞ Aq. cichor. ℥j.
 ros. ℥ij.
 Syrup. Viol. ℥i℞.
 Spir. Vitriol. q. s. ad gratiam.
 M. f. julep.

Vel

℞ hord. mund. ad crep. coct. ℥i℞.
 sem. papav. alb. ℥ij.
 cum aq. decoct. hord. s. q.
 f. emuls. ℥xv. add.
 julep. rosat. ℥i℞.
 aq. fœnic. ℥j.
 M. d. subinde haustulus.

§. 62. Hisce cum sitis extinguere non potuerit, acidulas Syvalbacenses bibit; mixtas cum Vino Rhenano, iisque pepasmm turbavit, & febrem auxit.

§. 63. Magis conveniens fuisset julapium ex aq. Tonitruali artif. cujus ingredientia cum Clyffo Minerali haud parùm conveniunt: Vel tinctur. ros. ritè confecta, vel ptifana, aut apozema conveniens, secundum formulas passim apud Authores descriptas, & hic convenientes, parata.

§. 64. Ne verò nimiâ copiâ ægrotus assumat potum, sitis interdum fallenda est, refrigeratione linguæ, & collutione oris: suadet in hunc finem, *Scholtzius c. s. §. 598.* pruna ex aq. frig. mucilag. sem. cydon. psyll. vel simil. quibus nos tamen præferimus collutionem oris & gargarisationem cum aqua nitratâ, vel aceto & aqua. Laudat ad hunc scopum Mindererus in Med. milit. masticationem panis domestici aridi, &c. alii laudant masticationem ceras. nigr. siccas. Tamarind. prunell. acetos. vel similium; alii suadent ut crystallus vel moneta argentea in ore teneantur; alii alia, ex gr.

℞ citr. recent. n. i.

dissec. in taleolos; asperg. sach. ponantur in patina, impletâ aq. ros. sæpius invertendo taleolos. Utuntur partim hâc aquâ in ore eam detinendo, vel interdum deglutendo, vel etiam taleolis citri masticando.

§. 65. Capitis dolor & deliria mitigari poterant, tum abstinentiâ à vino in paroxysmo; tum antecedentibus refrigerantibus, tum epithemate frontis, quale describit *Leonell. Faventin. de Victor. in pract. medicin. l. de febr. p. 687.* Nos laudabimus sequens.

℞ Trochisc. de rad. Rhod. Minisicht. ℥j.

Sieff. alb, cum op. ℥j.

nucl. pers. ℥j.

fem. 4. frig. maj. ℥β.

aq. verben.

lactuc. aa. q. l. contund.

f. epithem. frontis, addend. circa fin.

aliquid acet. sambucin.

§. 66. Non parùm quoque hoc passu juvabit epithema plantis pedum applicatum, sequens.

℞ mass. farin. acid. ℥j.

Sapon. unctuos. virid. ℥iij.

Sal. domest. ℥j.

acet. ros. q. s. pro consistentia pultis crassioris.

M. super igne lento & applica cum linteis. Hoc enim epithema insignem æstum ex plantis pedum trahit, adeò ut constet, in lue Ungarica omnem capitis dolorem hoc modo in pedes tractum fuisse.

§. 67. Hæc tamen epithemata removenda erant, ubi paroxysmus solvi in sudores videbatur, & linteis calidis frons debebat abstergi, nec ægro concedendum erat, ut denudaret corpus vel artus, quin potius sudor sensim dictis pannis erat abstergendus, & quasi evocandus.

§. 68. Post

§. 68. Post paroxysmum quoque, ubi alvi dejectiones succedebant, ægrotus exonerans ventrem, ab injuriis aëris erat præcavendus diligentissimè; interim tamen fluxus non erat cohibendus, quia criticus, materiam morbificam crassiorem sequestratam eliminans; hinc rectè *Scholtzius*, c. f. *aph.* 587. & 598. dicit: Si febricitanti venter fluat, ne restringas, donec deficere videris ægrotum.

§. 69. Cessantibus postea alvi dejectionibus, quiescere adhuc poterat ægrotus in lecto, per horam unam vel alteram, prout pro virium refectioe, necesse videbatur; deinde bene indutus, ex cubiculo in aliud conclave se conferat, ubi, si appetitus urgebit, cibum capiet non facilè corruptibilem, debito modo & quantitate, ut circa finem dicetur.

§. 70. Horis tribus ab assumpto cibo, utile erit, de nuò assumere pulv. ex oc. 69. & Tart. Vit. antea descriptum, cum potione adjuncta; vel similibus digestivis, aliis verò medicamentis abstinere.

§. 71. Sequenti die intercalari, non verebimur suadere ægroto nostro medicamentum purgans benignius; cum natura ipsa nobis monstret viam hanc; ita usus est hic ægrotus decocto fol. Senn. cum elect. de prun. cujus operatio benigna & blanda fuit; Vel

℞ Magist. jalap. gr. xxiv.

Solv. in Sp. lil. convall. ℞j. exactiss. add. conserv. tot. citr. recent. ℞℞.

Syrup. viol. Martial. ℞ij. M.

d. l. a. S. Laxier Zucker auff viel mahl.

§. 72. Succedit post usum dosis convenientis hujus laxativi, diæta, purgantibus usis, familiaris & necessaria, quàm hic addere super sedemus, quia plurimis nota est, & passim descripta extat.

§. 73. Ubi sequens dies alluxerit, eadem observanda, & in usum trahenda esse, credimus, (si paroxysmus redierit) quæ antea suasimus, febre appropinquante, & affligente: neq; etiam necessarium fore existimamus hic ea repetere, quæ post finitum paroxysmum, adhibenda supra suasimus; neque etiam temerè mutabimus prædicta, cum optimè convenerint ægroto.

§. 74. Hoc verò monendum adhuc videtur, quod vigiliis illis nimis, (si adhuc ægri vires exhaurire, & sanguinem acuere, perseverent,) sit circa sequentem noctem occurrendum; quod factum in hoc ægroto, pillul. ex laud. opiat. parat. quorum unam (gr. β. ponderis) spatio semihoræ in Emulsione supra notata assumsit, & ad summum, non succedente somno, octo pillulas unâ nocte adhibuit.

§. 75. His duobus Medicamentis, motus nimius spirituum & materiæ morbificæ, fuit moderatus, & symptomata omnia sequenti paroxysmo imminuta: quies quoque corporis secuta est amicnissima, ipsique maximè necessaria (à motu enim quovis, vel leviori etiam inquietudine, insignem lassitudinem sensit) juxta *Hippocr. sect. 2. aph. 48.*
ἐν πάσῃ κινήσει τῆ σῶματι, ὁκόταν ἀρχηται, πονέειν, τὸ ἀναπαύειν ἐνδύς, ἀκοπον.

§. 76. Hisce remediis usus fuit æger prædictus, usque post quartum paroxysmum, ubi hæmorrhagia narium, sanguinis missionem indicare & postulare credens, Medico incio Venam aperire jussit, & sanguinem ad plures Uncias extraxit; sed infelici cum successu: febris enim longè auctior rediit, & lipothymia & deliriis ægrum ferè confecit, unde quoque morbus haud parùm extensus fuit.

§. 77. Postquam verò prædictis Pharmacis malum paulò depressum fuit, ita ut saltem fermentum febrile relictum sine fomite videretur, sequentibus usus est,

℞ Aq. petrosel.
 fænic. aa. ℥ij.
 Spir. Sal. Ammon. gtt. xij.
 laud. opiat. gr. ij.
 Syrup. papav. errat. ℥vj. M.
 hauriat ante paroxysmum.

Item

℞ Aq. fænic. ℥j.
 Sal. absynth. ℥j.
 Sp. Vitr. gr. vj.
 laud. opiat. gr. j.
 Syrup. acetos. citr. ℥ß. M.
 pro uno haustu.

§. 87. Maximè quoque ipsi semper profuit Sp. ammon. hic enim sanguinem à coagulatione liberavit, concoctionem cruditatum adjuvit, pepasimum promovit, obstructions solvit, atque adeò multis modis curationem acceleravit.

§. 79. Sunt qui in declinatione mali suadent usum cort. Peruvianæ, vel Chinam Chinæ, quam in pulverem redigunt, & in convenienti vehiculo, ante paroxysmum jejuno stomacho exhibent, & ad minimum, jejunium sex vel octo horarum præcipiunt, atque adeò febrem radicaliter se tollere posse confidunt: quorum experientiæ fidem derogare non possum, cùm exempla quotidiana idem testentur, & felix successus ferè semper promissis respondeat: cautè tamen, & nonnisi priùs probè purgato corpore, hoc remedio utendum esse censent alii; cùm aliquando obstructions pariant, & hydropicos, successu temporis efficiant.

§. 80. Sunt, qui externis, ex gr. amuletis, epithematibus pulsuum, sive emplastris febrifugis, vel etiam superstitionis remediis ad eliminandum hoc malum, utuntur:

fic ex priorum numero est nodulus ex collo usque in scrobiculum cordis suspendendus, ex camphor. ℥j. vel ʒß. & sem. hyosciam. alb. ʒj. Alii sub alis talcolos novem radicis cynoglossi alligant : alii pulsibus, epithemata, extelis araneorum, rasura raphani, allio viridi, ranunculo caustico, micâ panis, aceto rutaceo, & similibus, applicant; Vel emplastro febrifugo Helmontii & hujusmodi multis : quæ omnia cautè adhibita, non rejicienda esse, nobis persuademus.

§. 81. Ea tamen, quæ meram superstitionem redolent, omninò damnamus; qualis projectio feminis urticæ, in ipso ortu solis, in nomine illius qui febricitat : Amuletum ex ABRACADABRA, & similibum verborum, &c. Per hæc enim neque per magnetismum, neque per ullum licitum & naturalem modum, operationem aliquam in corpore nostro, fieri posse, credimus. Sed hæc pro ratione instituti de curatione, dicta, hâc vice sufficiant. Sequitur jam ut paucis etiam agamus de diætâ extra paroxysmum, quæ consistit potissimùm in legitimo & convenienti usu sex rerum non naturalium.

§. 82. Ante omnia igitur conveniet ægroto nostro, *æer purus*, serenus, non frigidus, sed ad frigiditatem temperatam inclinans, hoc est frigidiusculus; habitabit itaque ægotus noster versus septentrionem, non longè à sylvis & pratis virentibus, fontibus & rivulis quibusdam irriguis; Cubiculum ejus stratum sit foliis rosarum, salicis nymphææ, plantaginis, portulacæ, solani, lactucæ & similibum.

§. 83. Cibus in genere sit paucus & tenuis, ne ex nimia ingestione, cruditates generentur, & spiritus à subigenda materia morbifica avocentur ad concoquendum cibum; Alimenta itaque sint facilioris digestionis, nec
humi-

humiditate nimiâ, nec partibus pluribus Sulphureis, acribus, constantia; ne vel causa morbi foveatur, vel accensione sanguinis ansa præbeatur: Cibi itaque assumantur *ευχυμοι, ευπεπτοι*, ut spiritus nimiâ phlogosi absumti, restituantur; tales cibi sunt, juscula pullorum gallinaceorum, caponum, & pulli columbini. Juscula alterantia, quibus radix petroselini, mentha, majorana, acetos. &c. incocta, magni in hoc affectu habentur à Venerando Senne, JOH. CASP. BAUHINO, Praxeos in Academia Basiliensi Professore Celeberrimo: Carnes verò grandiorum pecorum, cum ventriculum onerent, & difficulter concoquantur, non suademus, minimè autem affatas, tostas vel fumo induratas; quia acres humores cumulant, adustum & calidum succum augent, & ita ad aggravandum affectum, & malum prolongandum faciunt. Pisces, quia citò corrumpuntur, putrescunt, & materiam febrilem foveant, fugiat ægrotus; fructibus horrariis crudis, nunquam; coctis parcius utatur; cum enim corruptis humoribus, ventriculus hujus ægroti oneretur, facilimè fructus crudi in stomacho putrescent, vel crudiores, sed acrem admodum, succum suppeditabunt, qui aliquando in spiritus maximè activos & penetrantes resolvitur; ut constat ex vino spurio, vel spiritu adusto, qui ex illis conficiuntur: Ex his etiam facilè tormina ventris, ob rasionem vel tensionem intestinorum, generantur, & anxietates circa præcordia tantæ fiunt, ut homo sæpius suffocationis periculum incurrat; cui malo tamen, certus usus camphoræ, quasi incantamentum medetur. Lacticiniis, & verbo, omnibus facilè putrescentibus, & obstructiones, vel bilem augentibus, abstineat: Neque tamen suaderem ægroti nostro, ut laudatis antea cibus, nullo servato ordine, nullo respectu habito ad tempus, nullo observato modo in assumendo, nec certâ

certâ quantitate exactissimè destinatâ, utatur, sæpe enim ci-
bus, qualitate sanus, morbos parit, intemperanter quovis
tempore devoratus; Vellem igitur potiùs, ut in cœna, quæ
sequetur paroxysmum, utatur saltem jusculo aliquo alterato,
prunellis, cerasis acidis arefactis coctis, vel similibus, cum
mica panis albi, quæ tamen bene prius masticata &
non copiosè simul ingesta, deglutire conveniet. Quoad
quantitatem, concedemus jusculi ad Uncias septem vel octo
& panis optimè cocti, & parum saliti, ad Unciam unam, vel
ad summum (si urgeat fames) duas; abstinentiâ enim, multi
& magni morbi curantur, ex effato Hippocratis (hinc anti-
qui præcipiebant jejunium quatrimum in principio) è con-
trâ intemperantia nutrix Medicorum dicitur, imò mater
mortis vocari posset: Sed hæc de cœna.

§. 84. Prandium in die intercalari, quod concernit,
si carnibus omninò abstinere nolit, concedantur ex carnibus
supra concessis, post assumti jusculi ℥v, carnis ℥j. quæ tamen
probè debet esse cocta, & herbis prædictis vel similibus à
putrefactione præservata; aliâs facilè nidorem concipit, & ca-
daverata, fermento febrili acceptissimam præbet fomitem;
panis quoque prædicti ad ℥ij. simul comedere poterit. Con-
veniet & potus, de quo jam agendum.

§. 85. Pro potu ordinario extra Paroxysmum varii
Medici suadent varia, sic laudat quidam seq.

℞ Hord. mund. electiss. Mij.
passular. min. exacinat. & incis. ℥ss.
taleol. citr. matur. crud. mediocr. dimid.
cinamom. acut. ℥iſs.
Tart. crud. ℥j. quidam add.
Tamarind. rec. ℥ij. vel
ceras. acid. carn. ℥iſs.
affund. aq. fontan. puriss. mens. j. per 24. horas:
sæpius

sæpius movent sine coctione, donec in gratum abeat potum.

§. 86. Potui vini aliqui Authorum penitus interdicitur; nos tamen moderatum ejusdem, die intermissionis (præsertim si æger assuetus fuerit) & concedimus & commendamus, nempe (ut Scholtzius) Aph. Med. 647. §. I. Vinum in febribus tum admittitur, ubi signa concoctæ materiæ in urina manifestè apparent, & cum febris est in declinatione, & sit vinum album, tenue, non vetus, & non novum, & aquâ frigidâ mixtum, sic enim omnes vacuationes promoveret, & per urinam & per sudorem. Nec inconueniens fuisset usus acidularum moderatus, nempe Svalbacensium, vel Tœnychsteinensium, quas tamen in teneriore ætate & constitutione aliâs satis tutò admitti posse, non credimus.

§. 87. Acidulis verò non utetur in prandio vel cœna, ne coctio turbetur & cruditates diuretici vi acidularum, ex stomacho expulsæ, hinc inde obstructiones pariant, sed potius, si sitis nimium urgeat, matutino tempore vel horis circiter quatuor post prandium.

§. 88. Nolumus verò, ut ultra ℥iij. vel iiij. unâ vice de his hauriat, neque enim ante declinationem febris & priusquam bene purgatum sit corpus, auctam quotidie dosin bibendo, admittimus, uti quidem illi facere assueverunt, qui acidulis pro curatione utuntur.

§. 89. De cæteris potibus concessis, hoc monendum videtur, ne assumantur manè jejuno stomacho, vel brevi ante cœnam, ne impediatur postea coctio ciborum, dum fermentum stomachi, hoc modo eluitur, & ventriculus, ceu pars membranosa & nervis satis donata à frigido haustu læditur; mallem enim

manè , si sitis urgeat , concedere assumptionem Unciarum aliquot jusculi alterati in die intermissionis : & ante coenam , masticationem Taramindorum , vel ceras. acid. siccatorum vel similium.

§. 90. In prandio verò bibere etiam parcè debet , quia omnia ferè , quæ assumit , humida sunt ; sufficiens tamen debet esse quantitas ; ne quasi comburatur ægrotus & exsiccetur à siti intolerabili ; sitim enim tolerare martyrium est sine juvamento , quia (dicit Scholtzius Aph. 645. d. f.) virtutem debilitat , febres inflammat , vigilias cum angustia multiplicat , concoctionemque retardat ; Quapropter nec hic certam præscribere possumus quantitatem , sed à necessitate & præsentis Medici consilio exacto , determinandam relinquimus.

§. 91. Interim tamen cavebit ægrotus , ne toties , quoties fortè lingua siccescet , statim bibat (ubi interdum prædicta collutoria & in ore masticata sufficiunt) neque uno haustu nimium unâ vice infundat , neque nimis frigidum bibat , neque brevi ante vel post assumptionem jusculi , neque etiam brevi ante somnum , vel immediatè post prandium &c.

§. 92. Post prandium assumptum , primò ægrotus per horam leniter saltem obambulet ; præcedat quoque prandium , motus non concitatus , non vires exhauriens vel ludorem provocans , sed benignus , & laudabilis , qui etiam tempore intercalari prandii & coenæ sine omni noxa admitti poterit , ita tamen , ut ægrotus horâ unâ priusquam assumat victum à motu desistat.

§. 93. *Motum* excipit quies , quæ viribus reficiendis sufficiens in loco convenienti , de quo antea , capi poterit.

§. 94. Si possibile , natura assuefiat , ut quotidie , summo mane , & priusquam cubitum eat ægrotus , alvum
exone-

exoneret. Nec urina debita quantitate excernenda, remoretur; nec sudores mediocres, si his fortè assuetus sit ægrotus, nec hæmorrhoides, &c. diutiùs quàm par est in corpore remaneant, sed excernantur debitâ quantitate, tempore, modo, loco, &c. vel, si segnior videatur natura, in hoc negotio, adjuvetur convenientibus remediis, de quibus hâc vice specialius agere nimis longum foret.

§. 95. Cùm verò *pathemata animi*, sensibiliter sanguinem alterandi vi polleant, & in hoc morbo quam maximè nocere possint, profligandam suademus ante omnia iram, in quam hoc morbo affecti, ferè semper proniores sunt, quàm par est; nec minus fugiat tristitiam, curas & meditationes profundas; notissimum enim est iram inflammare aliquando sanguinem & ipsos spiritus, ita ut ægrotus non saltem morbum hunc augere possit, sed & pronus fiat in apoplexiam, phrenitidem, vel alios gravissimos morbos.

§. 66. Sic quoque tristitia spiritus quasi supprimit & coagulat; sanguinem ipsum crassiorem reddit, & obstructions augere potest.

§. 97. E contra verò gaudium moderatum perennans, dimidium curationis est, reficit enim insigniter spiritus, sanguinis circulationem expedit, & corpus, quasi novis viribus instruit.

§. 98. Curæ verò & meditationes profundæ, dum spiritus exhauriunt, & sanguinem iis turbatum in corde & in cerebro accumulans, totum corpus quoque exsiccant, non parum etiam ad hunc affectum aggravandum facient.

§. 99. Somnum quod concernit, nocturnus, qui non ultra septem horas extenditur, post horas duas à cœna assumpta, competit; quia coctionem adjuvat, spiritus reficit, &c. In paroxysmi verò principio haud immeritò detestatur, cùm

sanguinem quasi coagulet, & suffocationem cordis accelera-
re possit. Sic nec meridianum approbamus, ut authorem
plurium morborum, & imprimis catarrhorum; In declina-
tione tamen paroxyfmi (illis imprimis qui affueti sunt) per-
mitti potest; sudor enim tunc felicius expellitur, sine insigni
jactura virium, ut experientia testatur.

§. 100. Vigiliis hic non præcipimus, cùm jamdum
adsint nimix, quæ tolli poterunt tum antecedentibus inter-
nis, tum etiam externis variis; ex. gr. Unguento Hypnot
Mynsicht. epithemat. temporum convenientibus, aliisque in
numeris, apud practicos, fusè descriptis.

Et hæc sunt quæ ratione temporis & chartæ hâc vi-
ce Benevoli Lectoris amicæ censuræ, subicere debui, si
quid fortè humani passus in his ero, hoc me consola-
tur, quod idem fatum etiam magnæ Medicæ Artis Lumî-
nibus obtigerit.

Grata ministratur Platano potantibus umbra,
Et calidos artus frigidula illa levat.
ANHORN! suavis Musis cantantibus umbra es,
Hæ Tibi conatus sedulitate juvant.
Vita brevis, longa est ars, experientia fallax;
Certa hæc sit, brevis ars, vitæque longa Tibi.
Gratulor his studiis falso sudore paratis;
Nam Superi vendunt dona labore gravi.

Nobil. atque CLmo Dn. Candid. ANHORNIO
cum omnis boni voto contestatur
mentem francam

GEORGIUS FRANCUS, Med. & Ph. D
P. P. Academ. Curios.